

Sygn. akt I UK 258/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania S. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

S. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 20 lutego 2014 r. Zarzucono naruszenie art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W ocenie skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniesiono wyraźnie, że wnioskodawca obok dozoru pracy monterów kablowych i instruktorów technicznych w terenie, zajmował się organizacją pracy i nadzorem nad innymi pracownikami wykonującymi m. in. prace biurowe i magazynowe. Te obowiązki nie mają natomiast żadnego związku z pracą i nadzorem nad czynnościami monterów kablowych. W rezultacie Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia, że w spornym okresie od 1 marca 1982 r. do 31 grudnia 1989 r. wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy określonej w stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. wykazie A, dziale XIV, pod poz. 24, polegającej na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozoru inżynieryjno-technicznym na oddziale, w którym jako podstawowe wykonywane były prace polegające na montażu, konserwacji i remoncie linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych, określone w wymienionym wyżej wykazie A, dziale VIII, pod poz. 20.

Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Skarżący winien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126). Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (niepublikowane postanowienia SN z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 i z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07 oraz z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać "oczywistość skargi kasacyjnej" przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca

2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna, a uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania ogranicza się właściwie do twierdzenia, że wyrok sądu drugiej instancji jest w całości błędny (postanowienie SN z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.